

Hồi 32

Quái Tăng Và Câu Chuyện Quái

Thành Trường An tuy bao la rộng rãi, song đối với Cừu Thiên Hiệp là một tay tuyệt thế khinh công, nên chẳng mấy chốc chàng đã đến giữa khu Mã trường.

Đêm về khuya khu Mã trường thật đều hiu vắng vẻ, không một bóng người qua lại, nên hoang lạnh thê lương, chẳng khác nào bãi tha ma đầy nấm mồ vô chủ.

Cừu Thiên Hiệp khoan tay đứng sững trên gò đất cao, từ xa xa vang lại tiếng trống điểm canh chàng thầm đoán giờ này chắc Lữ Lương song tăng chưa đến, nên lặng lẽ đứng chờ.

Ánh trăng non cong cong như vành lưỡi hái, tỏa ra ánh sáng yếu ớt, càng chập chờn với muôn ngàn tinh tú chiếu lấp lánh như ánh phi huỳnh, tĩnh thoảng một ngôi sao lạc xẹt ngang trời có lẽ rơi xuống một vùng đại địa xa xôi ...

Cừu Thiên Hiệp hơi sốt ruột, nên ngược mặt nhìn sao để tiêu khiển phút giây chờ đợi.

Nọ là sao Tâm bốn điểm lơ mờ, chàng chép miệng than thầm: Có lẽ loài người đã đến độ loạn náo mờ cả lương tâm, nên đêm trời ứng vận Tâm mờ !

Nằm lệch ngang sao Tâm độ mười con sào là Sao Hư gồm mười ngôi sao nhỏ sáng rực rỡ. Hỡi ôi ! Đất có thần, dân có vận, Hư thuộc vào ngôi thận hậu mà tỏ rạng là điềm tướng dữ ở giang cung được thịnh vượng. Có lẽ con người trộm cắp rất nhiều, và đang được tiêu dao trên núi cao rừng vắng, luật vua phép nước không trừng trị được, chỉ tội cho dân lành !

Chợt thấy một tia sáng nằm dọc từ Nam chí Bắc, đây là ngôi tuế tinh xuất hiện. Theo sách thiên văn ký của Trần Đoàn sao Tuế tức là sao chổi cả mấy trăm năm mới xuất hiện một lần, nó trở ngọn về hướng nào, là hướng đó bị tàn quét, bởi binh đao kiếp sát Chàng chép miệng nói thầm: Đất Bắc đã già mà mãi chịu nạn binh đao kiếp sát, đêm trời ứng vận vàng ánh một góc trời Nam, có lẽ miền Nam nhân tài sẽ trở ... trở nhiều !

Đột nhiên.

- Bồng, bồng ... bồng !

Tiếng trống lại vang lên ba nhịp báo hiệu nửa đêm giờ Tí, vầng trăng non trong như sữa dừng hẳn giữa khung trời màu xanh lá mạ.

Từ một ngôi chùa cổ xa xưa, vị sư già thức giấc công phu nên quả đại hồng chuông văng vẳng lại tiếng boong boong một âm điệu u buồn, tô điểm cho cảnh đêm dài tĩnh mịch, thêm phần não dạ thê lương.

Đến giờ hẹn mà Lữ Lương song tăng vẫn chưa đến, luôn cả tiếng vạt kêu sương, tiếng dơi dớp muỗi, tiếng đế gọi đàn cũng không nghe vang động nhẹ.

Cừu Thiên Hiệp quá sốt ruột chép miệng bảo thầm:

Lữ Lương song tăng có lẽ chúng thấy khó mà thủ thắng nên chuồn ... hay là bọn chúng chỉ là hạng người hữu danh vô thực, đã co đầu rút cổ như con rùa quạ, cũng nên !

Chàng lại rảo bước toan vòng quanh khu Mã trường, đôi mắt xanh ló rọi khắp ba nơi bốn hướng !

- Húy ... kìa !

Dưới ánh trăng âm đạm, chàng chợt thấy một cây thiết sàng, một pho tượng Di Đà, đặt dưới cội bạch dương, rõ là dấu hiệu của Lữ Lương song tăng, nhưng còn người thì đã đi đâu ?

Cừu Thiên Hiệp cố đưa mắt quan sát lần nữa, và bước đi vòng bốn phía. Chợt thấy trên bãi cát trắng tinh, có hai cổ thây ma đầy máu, một béo, một gầy, nằm nghiêng ngửa dưới cát, chính là Lữ Lương song tăng chẳng sai một điểm; chàng cố quan sát từ đầu đến chân Lữ Lương song tăng nhưng tuyệt nhiên không có vết thương nào, chỉ có hai khóm miệng máu trào ra ướt cả áo quần và đông đặc lại như khăn bùn, màu máu khô, tất nhiên song tăng bị người đánh nát tạng phủ ... Vì sao ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn hai cổ thi hài, vừa cau mày nói nhảm:

- Tại sao có chuyện vô lý và quái lạ thế này ?

Nguyên vì Lữ Lương song tăng bị người xẻo mất bốn vành lỗ tai, cho nên máu đổ lâm ly một cách thê thảm như thế ...

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ, Lữ Lương song tăng tuy ác độc, nhưng cũng có cách răn dạy, chứ đâu phải trừng trị bằng cách thảm sát như thế này ...

Bỗng một cơn gió mát thổi tung mớ lá, cỏ khô như quét sạch bãi cát, vầng trăng non gần chen xuống Tây Đoài, chiếu sáng mặt cát, hiện lên lồ lộ trên mặt cát bốn chữ hải hùng:

Cửu Thiên Hiệp giết !

Cửu Thiên Hiệp rụng rời, chẳng khác nào trái chùy nặng trăm cân đánh vào ngực.

Ai là thủ phạm ? Tại sao cứ mãi tạo ra những tấn kịch..rồi ký tên chàng ?

Lữ Lương song tăng đã chết, tuy Cửu Thiên Hiệp chẳng sợ, nhưng việc này phải có lý do chứ ?

Chàng càng suy nghĩ, càng rối rắm không tìm ra một giải đáp nào, nhưng giờ đây trăng lặn sao mờ, chính mình lại đã mang thêm một câu chuyện sát nhân oan uổng, chàng cố nén thêm vài khắc nữa, vẫn không thấy mảy may động tĩnh ... giờ đây biết ai mà hỏi ?

Khí giận bốc lên mờ cả mắt, Cửu Thiên Hiệp nghiêng rằng trèo tre tay vận chưởng lực, đánh vào bãi cát, xóa tan đi bốn chữ ác hại.

- Âm !

Một tiếng nổ long trời, cát bụi bốc lên ngùn ngụt, luồng kinh phong quá dữ, đã đào sâu bãi cát thành một cái hố hàng trượng.

Cửu Thiên Hiệp chưa tiêu khí uất, nhưng nhìn thấy bãi cát đã lõm sâu, thầm trách mình phí công vô ích, chỉ còn ngược mắt lên trời thở hắt ra một hơi dài bức dọc, sau cùng quay gót trở về khách điểm !

- Sao lạ thế ? Đã giết chết Lữ Lương sơn tam ma, hai người chưa đủ sao ... mà còn uất khí ?

Tiếng nói ồm ồm vừa thốt ra, thì một bóng người cũng vừa phi thân tới.

Cửu Thiên Hiệp trở thuật khinh công, đang lơ lửng giữa khoảng không, chợt nghe tiếng nói cảnh cáo, liền thu bộ, hạ ngay xuống đất đối diện người lạ.

Người lạ có mái tóc huyền mười bốn, thân hình đều đặn có đôi mắt xuân tình ẩn dưới viền mi yêu mị, đứng sững dưới bóng nguyệt mờ, chiếc áo bá kết đạo bào phát phơ trước gió, chính nàng này là Ngũ Diện Yêu Hồ.

Cửu Thiên Hiệp mắng thầm: Gặp Yêu Hồ thì hết mong may mắn ! Không rõ ả có nhúng tay vào việc này chăng ? Vừa nghĩ đến đây, khí giận xung lên tận óc, hai vai chàng nhô lên thủ thế, vừa cao giọng quát to:

- Tưởng ai ... lại hóa ra người ?

Ngũ Diện Yêu Hồ đưa đôi mắt liếc nhìn chàng, vành môi mỏng đỏ mím cười tình, vừa cất tiếng êm nhẹ bảo:

- Phải chính ta ! Thiếu Hiệp đang buồn lắm phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy đôi mắt nàng ươn ướt như ướp lệ, thẳng như mũi gươm cự huyết đâm suốt tâm linh chàng một nhát quá sâu, dường như chưa đủ ánh mắt thép của yêu hồ còn cắt cả tứ chi, huyết thống khiến cho đôi mắt lơ dờ như say ngủ, tay chân rũ rệ, công lực dường như tiêu tán, không còn đủ sức chuyển động được.

Ngũ diện yêu hồ lại uốn éo như cô gái dậy tình xuân, thướt tha bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp chỉ cách chàng chừng một bước, đôi mắt không ngớt thôi thúc cướp sinh khí Cừu Thiên Hiệp lại cất giọng oanh vàng ủy mị thỏ thẻ bên tai:

- Thiếu hiệp, ta biết lắm ! Với lứa tuổi thanh niên thường hay có nỗi buồn man mác ! Tiếc thay, khắp vòm trời này chỉ một ta là rõ được người thôi !

Cừu Thiên Hiệp nghe tâm thần rối loạn, chỉ thốt ra mấy câu mất tự chủ:

- Ta..ta không..không có buồn khổ ! Ta có buồn ... đâu, nàng ... à ! Người nói bậy thật !

Ngũ diện yêu hồ nóng ran cả cơ thể, tâm ý đã bốc sôi ngùn ngụt khắp huyết quản, bằng giọng nói êm như ru bảo:

-Ồ ! Tôi đã biết ý các anh ... cả mà, anh đừng gạt tôi ! Tôi không lại đâu !

Tuy miệng nàng nói tôi không lại đâu nhưng đôi chân nàng nhích động đến gần, bàn tay trắng đuột mười ngón tựa búp măng, đột nhiên nắm lấy bàn tay Cừu Thiên Hiệp vuốt ve mơn trớn.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy bàn tay nàng như điện tử chuyển vào mình một luồng máu nóng rực, làm cho quả tim đập mạnh, tay run run, bất giác không còn tự chủ được, mà đưa tay bóp mạnh bàn tay Yêu hồ.

Ngũ diện Yêu hồ thấy cá sấp chui vào rọ bèn lả lơi hơn trước, vạt áo bá kết đạo bào được vén rộng cổ gần chí ngực, phô bày có cổ trắng phau phau, bằng giọng mũi như si như mộng nói:

- Ủy ! Người ... đáng chết ! Bóp nhẹ tý chứ ! Ủy !

Tuy nói thế, nhưng Ngũ diện yêu hồ đưa bàn tay lên ghì chặt bả vai Cừu Thiên Hiệp ...

Bấy giờ, hai người mặt đối mặt, tay kề tay Cửu Thiên Hiệp thở hồng hộc, vì tâm thần đảo lộn, thể nội căng thẳng, một bàn tay vòng ra sau lưng siết chặt hông Ngũ diện Yêu hồ, chỉ còn một điểm nữa là đầu chàng chưa kịp ngã vào ngực nàng toại hưởng những phút giây khoái lạc, tuy vậy cả hai đã áp má nhau và hơi thở dập dồn, mê mên như say mộng.

Ngay lúc đó, một bóng đen ồm nhỏ âm thầm theo sát hai người, nhanh như chớp bóng đen vẩy tay vung ra một vật nhỏ ném ngay vào óc Cửu Thiên Hiệp, kinh phong phát ra tiếng vi vu. Thế mau như sao sa và mạnh hơn vũ bão.

Nếu lúc bình thường thì trường hợp này khó qua nổi thính lực của Cửu Thiên Hiệp, kể cả người ẩn núp bắn ra cũng khó thoát khỏi tay chàng. Nhưng lúc này linh tánh của Cửu Thiên Hiệp đục vẩn, như mảnh gương trong phủ đầy phấn bụi, tinh thần không tự chủ thì cảm giác tự nhiên không hay biết được.

Trên thực tế thì vậy, nhưng Cửu Thiên Hiệp đã khổ công tu tập thì phải khác hơn thường nhân một ít nên điểm ám khí cách đầu chàng non một gang, chàng cảm giác ngay vừa kinh hãi kêu lên ư, ở đoạn gục đầu sát bụng như vàng cung.

- Trốc !

Một tiếng gió nhẹ nổi lên, vật ám khí xạ ngay vào mái tóc mai Ngũ diện yêu hồ vì đã yếu sức nên chạm vào mái tóc đã rơi ngay xuống đất, Ngũ diện Yêu hồ ré lên sáng sốt.

Cửu Thiên Hiệp giật mình kinh tỉnh, linh tánh đã hoàn nguyên, tinh thần qui tụ, chàng mới cảm biết chính mình đã rơi vào cái rập Mỹ nhân cầu hôn thuật mà cuộc đời mình suýt gãy đổ và tử huyệt ngàn thu ... vì thế, chàng cảm thấy không còn giận tên ám toán mà trái lại thậm cảm kích thêm lên.

Bấy giờ Ngũ diện Yêu hồ thấy kẻ lạ đột nhiên phá hủy kế hoạch của mình, bèn cất tiếng phàn nàn:

- Vừa thâm hiệp quý..lại gặp trận sát phong ...

Cửu Thiên Hiệp hận nàng đến tận xương tủy, vẻ mặt nhăn lên vì giận dữ, bằng giọng nói căm hận, chàng quát to:

- Nữ tặc ! Câm mồm !

Ngũ diện yêu hồ không ngờ đã thất thế, nên giở trò kỹ nữ ra thi thố lần nữa, bằng giọng mũi, trong êm bảo:

- Có phải người buồn đấy ư ?

Cửu Thiên Hiệp phần uất đầy bụng vội la to:

- Ta buồn là chưa giết chết người !

Vừa nói xong hai tay chàng đẩy mạnh ra song chưởng phát vào mặt yêu hồ, với thế nặng như thác đổ núi băng.

Ngũ diện yêu hồ thấy thuật bị phá mất mặt đỏ au biến sang màu phản bạc, tung mình né qua một bên tránh luồng chưởng phong khốc liệt lại hét lạnh:

- Lần trước tại cổ lâu người gặp dịp may trốn thoát, đêm nay người chống mắt xem ai đến cứu người ?

Nói xong, nàng rút trong tay áo ra chiếc hắc la phách, đoạn nhún mình bay đứng chặn đầu gió vừa nặng giọng bảo:

- Hiến nạp thiết thư ta dung mạng sống !

Cửu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, nhưng đối với chiếc hắc la phách lòng chàng rung động, chàng không dám lại gần, vội bắt mình tránh ra xa mấy bước, tay tả vận công đẩy nhanh một chưởng quét mạnh vào Ngũ diện yêu hồ.

Ngũ diện yêu hồ mỉm cười tinh quái, nhấc mình vượt qua tránh khỏi đường chiêu, thân hình gió cuộn, người tựa bóng ma, thoắt cái đã đứng trước mặt Cửu Thiên Hiệp chiếc hắc la phách giữ mạnh mùi thơm xông ra nức mũi.

Cửu Thiên Hiệp thấy nàng đứng quá gần, nên quên cả chất phấn mê hồn, vươn tay ra chụp mạnh vào đầu Ngũ diện yêu hồ với một thế mạnh thần tốc.

Không ngờ mùi hương kỳ diệu đã chui nhanh vào mũi, biến vào tủy não làm cứng đờ cánh tay không cử động kịp, toàn thân Cửu Thiên Hiệp run bắn lên và ngã quỵ.

Ngũ Diện Yêu Hồ vừa thấy Cửu Thiên Hiệp té ngã, bèn phá lên cười sặc sụa, tiếng cười đắc ý, sặc giọng hồ ly, bằng giọng nói đắc thắng bảo:

- Người không còn hung hăng tựa quỷ, mặc sức lão nương cửa cảng chân thiết thư được dịp thay đổi chủ !

Nói xong, nàng chìa tay ra toan sờ vào bọc Cửu Thiên Hiệp khám xét.

Ngay lúc đó ...

- Vút !

Bóng người chớp động, một gã mặt thanh bào, gương mặt che kín bằng mảnh lụa xanh, mau như lưu tinh hạ giáng tựa như chớp ngang trời, một giọng trầm muện vang lên:

- Thật lớn mật !

Tiếng hét chưa dứt, mà chưởng thế đã buông nhằm ngay Ngũ diện yêu hồ bay xoắn tới.

Ngũ diện yêu hồ đang dương dương tự đắc, hoan hỉ tràn trề, tuy có cảm giác đạo kinh phong xoắn tới muốn né tránh không còn kịp nữa !

- Ối !

Một tiếng rú thê thảm, nàng tung mình xa tới trước, tẩu thoát nhưng ngọn quỷ chưởng đã trúng vào hông khá mạnh ...

- Ối chao !

Một tiếng kêu buốt nhức vang lên, nàng hé miệng hồ phun ra một búng máu tươi ối đỏ, tuy trúng nhằm ngọn chưởng quá nặng, nhưng nàng chẳng dám quay đầu lại, tựa hồ như con chó đại cong đuôi chạy trốn.

Bóng đen tựa hồ như lấy việc cứu người làm trọng, chẳng đuổi theo Ngũ diện yêu hồ, mà chỉ đưa ra một ngón tay điểm nhẹ vào huyệt Ngủ Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân, cõi lòng sáng như ánh đuốc, định bụng toan mở lời hỏi nhưng huyệt ngủ vừa bị điểm, đôi mắt đã mờ ngay, viền mi sụp nhanh, hôn hôn mê mê, không hay biết gì cả.

Thời gian qua không biết đã bao lâu Cừu Thiên Hiệp dụi mắt tỉnh dậy, thì mặt trời đã lên ba con sào, một cảm giác là lạ mùi hương còn nồng nồng nơi cổ, kề bên tay có một cái bình nhỏ, dán nhãn bằng giấy hồng điều, ghi mấy chữ giải độc hắc bữu đơn cái bình trong suốt như ngọc linh lung, thuận tay chàng cầm lên xem, phía dưới đáy có khắc sâu hai chữ thần y

Chàng cảm thấy một nỗi buồn khó tả, bèn chép miệng nói thầm:

- Sao có chuyện lạ thế này ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn lại chiếc hắc la phách còn rơi lại dưới đất, hồi tưởng câu chuyện đêm qua thật là gió cuốn mây bay, bao mộng ảo, khiến người không thể lường được.

Người thiếu niên bịt mặt là ai ?

Tại sao hấn lại cứu ta ? Và làm thế nào chỉ trong khoảnh khắc hấn đã chạy đến Tiềm Long cốc trộm thuốc và trở về đây kịp ?

Hấn lại không lưu lại danh tánh, ví như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi ?

Hấn lại còn điểm vào huyết ngủ để đề phòng độc tánh công phá cơ thể ta nữa ? Hay là hấn chẳng muốn gặp mặt ta ?

Hấn có những hành động tương tự, tại sao còn dùng vuông lựa đen che mặt ?

Ôi ! Thật là bí mật, ly kỳ !

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập khiến Cừu Thiên Hiệp bức đầu, thắc mắc không tìm ra một tia sáng nào !

Lại nhìn quanh cảnh nơi đây ... hóa ra mình đang nằm trên giường phòng riêng, trong khách điểm. Hấn đã bế chàng về đây ... lạ thật ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy màn buồng rất hấn hời, vật dụng trong phòng y như cũ, cửa

*****missing a page *****tttk3-15.pdf Ở page 228-229*****

- Tiểu khách quan ! Lời ước hẹn với Phật gia đêm rồi, tiểu khách quan có đến đấy không ? Tôi ... thấy ! À, không có gì xảy ra mà ? Tôi nói chẳng lầm đâu, khách quan không đi là phải ... chuyện qua rồi, ta hãy để cho nó qua luôn ... cần thắc mắc làm chi vô ích !

Cừu Thiên Hiệp thấy tên chưởng quỹ có lòng tốt nên lấy làm cảm kích bồi hồi, chàng muốn trêu hấn, bèn cả cười nói:

- Không bảo gì ta lỗi ước ! Hồi hôm ta đã gặp chúng tại nơi hẹn rồi !

Tên chưởng quỹ nghi ngờ, khoác tay nói:

- Tiểu khách quan nói đùa đấy chứ ?

Cừu Thiên Hiệp thấy lão chưởng quỹ quá thật thà, bèn lấy tay chỉ vào bồn nước rửa mặt mỉm cười bảo:

- Chưởng quỹ, người đến đây xem thử !

Tên chưởng quỹ quay đầu nhìn vào bốn nước, vừa thấy cái vành lỗ tai, hấn kinh hoảng nhảy lùi ra ngưỡng cửa, hai tay run lên bần bật, tựa hồ hấn sợ hai cái lỗ tai người đuổi theo, mặt mày xám xịt như màu đất vừa ghen vừa sợ nói:

- Tiểu ... khách ... ư ... quan ... cái ... ư

Hấn nói lừ cừ, lập cập, vì hai hàm răng đánh bồ cạp, trông rất thảm hại lẫn buồn cười.

Cừ Thiên Hiệp cố nén cười, vừa dùng lời trấn an hấn:

- Chưởng quỹ, có mặt ta ở đây, người còn sợ gì nữa chứ ?

Tên chưởng quỹ cố gắng kìm hãm con tim nhảy loạn, nửa khắc sau hấn bình tĩnh lại, và thở ra một hơi dài, sau cùng hấn vòng tay rất cung kính nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Tiểu khách quan nghi là Bồ tát chuyển kiếp, thiên tướng hạ trần, nên đối phó với hạng người cùng hung cực ác đó, mà giữ được phần thắng ... thật đáng phục.

Cừ Thiên Hiệp không muốn nhiều lời, bèn bảo tên chưởng quỹ thanh toán tiền nong ở trọ, để chàng lên đường gấp.

Tên chưởng quỹ dù đánh chết hấn cũng không dám nhận tiền, mà con hối tiểu nhị mang lên một mâm thức ăn sáng đãi chàng ...

Cừ Thiên Hiệp ăn xong để vào mâm một đỉnh bạc lớn, mà đi nhanh ra khỏi điểm. Chưởng quỹ và tiểu nhị hối hả chạy theo tính trả lại chàng nén bạc ... nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì không còn thấy bóng dáng của Cừ Thiên Hiệp đâu cả !

Suốt ngày hôm đó, Cừ Thiên Hiệp đã đi Chung Nam sơn.

Khi chàng vừa đặt chân vào núi, đã gặp ngay tên gia sư Dư Thiên.

Dư Thiên vừa trông thấy Cừ Thiên Hiệp, sắc mặt đổi nhanh vì ngạc nhiên, vừa gọi thất thanh:

- Thiếu hiệp ! Thiếu hiệp từ đâu về đây ? Khổ chưa, chủ mẫu và công chủ đã đi tìm thiếu hiệp rồi !

Cừ Thiên Hiệp nghe qua biến sắc hỏi mau:

- Tìm ta ? Vì sao thế ?

Dư Thiên nghiêm sắc mặt đáp:

- Chẳng phải tiểu nhơn dám nhiều lời ! Vì tiểu nhơn đã nghe lỏm được lúc thiếu hiệp ra đi trong vòng mấy tháng, mà đã gây nhiều chuyện náo động quá lễ ! Nên chủ ...

Cửu Thiên Hiệp vô cùng khó nghĩ, vội hỏi:

- Ta gây náo động gì ?

Bên vệ đường phía triền núi bỗng vang lên hai tiếng:

- Coong ! Coong !

Dư Thiên vội nói:

- Đinh tổng quản đến đấy !

Đinh tổng quản đã hư hết một chân, cho nên phải dùng cây bách bằng sắt để làm phương tiện di chuyển, một tay chống một chân vọt nhanh, từ trong Huyền Cung đi ra, lão vừa thấy mặt Cửu Thiên Hiệp, thần sắc đổi mau nói:

- Thiếu hiệp về bao giờ ? Mau mau về Cung để trò chuyện.

Nói xong, lão quay sang Dư Thiên bảo:

- Nhớ phân phối thủ hạ, đêm nay tuần núi thường xuyên, và phải nhiều người công lực khá cao để trực đêm !

Hiển nhiên, đối với sự có mặt của Cửu Thiên Hiệp ngày nay đã khác trước nhiều, không khí đã có mùi căng thẳng.

Vào đến Huyền Cung, sau khi trà nước xong.

Cửu Thiên Hiệp lên tiếng trước hỏi:

- Đinh tổng quản ! Nguyên nhân nào bá mẫu và công chủ rời non ?

Đinh tổng quản mỉm cười đau khổ, buồn bã đáp:

- Gần mười năm nay, chủ mẫu không rời Huyền Cung nửa bước, chỉ có một lần xuống nam Hạ nghinh tiếp thiếu hiệp, thêm một lần nữa cũng vì chuyện làm của thiếu hiệp sau khi rời khỏi cung Nam sơn.

Cửu Thiên Hiệp sốt ruột, hỏi tiếp:

- Tôi có nghe Dư Thiên nói lại ! Lần này bá mẫu xuống núi đi tìm tôi, phải chăng ?

Đinh tổng quản có vẻ buồn nói:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Chỉ vì thanh danh của thiếu hiệp vang dội rất lớn, một cây gieo bão, do đó chủ nhân lo nghĩ không an, vạn bất đắc dĩ chủ mẫu mới dắt công chủ rời non !

Cửu Thiên Hiệp lấy làm hồ nghi nên hỏi:

- Lúc tôi lên đỉnh Hạ Lan, rủi trượt chân rơi vào địa huyết, bị khốn ba tháng dưới đất ... Vậy tổng quản nói: Một cây gieo bảo là nghĩa lý làm sao ?

Đinh tổng quản vô tình động mạnh đầu gậy xuống đất, điềm đạm hỏi:

- Thiếu hiệp không nỡ đối gậy với lão nô đấy chứ ?

Cừu Thiên Hiệp cau mày, sắc mặt nghiêm trang vừa từ tốn nói:

- Tổng quản chớ vội nói, riêng tôi đối với tất cả mọi người, dù trong giai cấp nào, hay hoàn cảnh nào, tôi cũng không đối gậy ai bao giờ.

Đinh tổng quản cau mày khó chịu, ngược mắt nhìn lên trần nhà nói lẩm bẩm:

- Lại thêm câu chuyện oái oăm !

Cừu Thiên Hiệp sức nhớ đến những lời đồn đãi trong chốn giang hồ, bèn lớn tiếng nói:

- Nay tổng quản, chẳng nhẽ câu chuyện chàng thiếu niên cao thủ mà khắp nơi giang hồ đồn đãi lại liên quan đến tôi sao ?

Đinh tổng quản nghe qua ngó sững chàng du dự không muốn mở lời, Cừu Thiên Hiệp nhanh mắt đoán biết, bèn dụ dằng bảo:

- Tổng quản ạ ! Người cứ nói đi, dù câu chuyện có phũ phàng, tôi không bao giờ hờn người cả ?

Đinh tổng quản ngậm cười cơ khổ tiếp:

- Lão nô xin nói thẳng, chỉ vì câu chuyện gã thiếu niên cao thủ đó, chính là Cừu Thiên Hiệp họ nói thế !

Cừu Thiên Hiệp sững sốt kêu lên:

- Thật vậy sao ?

Đinh tổng quản buồn bã tiếp lời:

- Chính thế thiếu hiệp ạ ! Phàm những nhân vật tiếng tăm trong giới võ lâm, họ đều nói tất cả hành động đều do thiếu hiệp làm ra ! và họ quả quyết là gã thiếu niên cao thủ tạo nghiệt ... vì thế ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua biết lão muốn nói tiếp những gì liền đưa tay ngắt lời hỏi:

- Tổng quản, người nói tất cả hành động, vậy hành động gì ? Cứu cánh hay sao ? Người cứ bình tâm nói tiếp đi ...

Đinh tổng quản hơi rúng động tinh thần, đối với Cừu Thiên Hiệp lão nửa tin nửa nghi, nhưng buộc lòng lão phải nói tiếp:

- Phá vỡ Thiên La môn, giết thác trưởng tử của Ma quân, câu chuyện tại Tiềm Long cốc ... và còn nhiều trang ẩn dật trong hai đạo hắc, bạch giang hồ bị chết thảm, thậm chí còn đồn ngoa là thiếu hiệp sẽ thống nhất các phái võ ... và xưng vương giang hồ ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội khoác tay ngắt lời, vừa mỉm cười hỏi:

- Chẳng nhẽ hàng ngàn câu chuyện, từ đại sự đến tiểu sự, đều do một tên Cừu Thiên Hiệp làm ra hay sao ?

Đinh tổng quản không do dự đáp ngay:

- Người ta đồn đãi như thế đấy !

Cừu Thiên Hiệp hận đến cùng cực, bất giác phá lên cười ha hả, dường như trút cả sự bối rối vào người, nên giọng cười làm chấn động trần nhà, khiến Đinh tổng quản cũng bồn chồn tắc dạ không ít. Dứt tiếng cười chàng trầm giọng nói:

- Ta cũng mong một ngày nước cạn đá lòi, sự thật bao giờ cũng là sự thật ! Cừu mỗ không cần quan tâm đến dư luận nữa !

Đinh tổng quản trực nhớ, vội gọi thủ hạ đến bảo làm cơm rượu, đãi Cừu Thiên Hiệp đồng thời lão mỉm cười hỏi tiếp:

- Lão nô có đôi lời muốn hỏi, vì quá thắc mắc, xin hỏi thiếu hiệp lúc đến Hạ Lan sơn và sự bức tử Lịch Huyết kiếm thế nào, thiếu hiệp đã nghe qua rồi chứ ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động toàn thân nhưng cố cao giọng nói mau:

- Sự việc đó là có sự thật !

Đinh tổng quản thở dài nảo ruột, bằng giọng nói chân thành tiếp lời:

- Thật là rắc rối đấy thiếu hiệp ! Vì nhất Phật, nhị cái tam kiếm khách, sáu người này đều là danh môn chánh phái, hơn vật cao trọng của võ lâm, lại là chỗ thân thích có nhiều uyên nguyên với thiếu hiệp. Thiếu hiệp có dính vào vụ này hay không, cũng không lấy gì làm căn cứ. Nhưng thực tại, thiếu hiệp đã mất rất nhiều danh dự, khiến cho khắp chư hào kiệt, cao thủ võ lâm, hai đạo hắc bạch giang hồ khó mà tha thứ cho thiếu hiệp được !

Cửu Thiên Hiệp đau khổ nói:

- Việc này tay ta có nhúng vào và có thật, nhưng mà bức tử Lịch Huyết kiếm là lời đồn bịa đặt điều vẽ rắn thêm chân !

Nhân đó, Cửu Thiên Hiệp lượt thuật câu chuyện từ đầu đến cuối không bỏ một chi Bích kể hết cho Đình tổng quản nghe.

Sau khi nghe xong, Đình tổng quản thở dài áo não, bằng giọng nói cực quan trọng bảo:

- Nay thiếu hiệp, nếu quả thật câu chuyện xảy ra như thế ... thì chỉ còn một cách giải quyết là thiếu hiệp hãy cố tìm cho được một trong nhị cái mà trình bày tỉ mỉ cho lão khất cái ấy nghe ... chỉ vì căn cứ theo lời đồn đãi mà nhị khất cái đau đớn đến cùng cực ... và may ra gỡ được một mối hận cừu.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua thêm sầu não, mối sầu lo càng lúc càng dồn dập cho nên.

Đình tổng quản mời dùng cơm, trên chiếu đầy dẫy những món ăn cao quý, hải vị sơn trân, mà chàng chỉ ăn qua loa vài ngọn rau liêu là đủ, rồi đi vào phòng an nghỉ.

Đột nhiên ... ngoài cửa sổ có tiếng gõ cộc cộc vang lên nhẹ làm Cửu Thiên Hiệp tỉnh hẳn cơn mê, ngồi phất dậy.

- o O o -